

Cao Vía

Huệ Ninh

Đứng trước bao nhiêu sự lựa chọn nhưng tôi lại chưa muốn chọn lựa. Để ai cũng có thể cung phụng nhưng lại không có quyền quản lý, đòi hỏi hoặc bắt buộc tôi bất kỳ điều gì. Bởi vì tôi chẳng thích yêu ai. Nhưng lại muốn đi chơi với tất cả, tìm hiểu tất cả, vĩnh viễn nhận mọi sự quan tâm của họ như thể ban ơn.

Trong số đó có một anh chàng khá nhiều tuổi, chào đời trước tôi 10 năm. Anh cũng như những người khác không phải là thánh nhân trước mắt tôi và được tôi quan tâm nửa vời. Đi chơi, tôi cứ ngáp dài khi nghe anh kể chuyện công việc. Dù vậy tôi vẫn đi, vẫn gật gù, vẫn mỉm cười luôn luôn ra vẻ hào hứng. Điều ấy không thiệt hại mà sau đó lại được vô vàn ưu ái.

Chàng trai nào mà chả: công việc của anh là nhất, nào gian khổ, nào vinh quang, anh là người hùng, trong tương lai sẽ giàu có, thành đạt... Nhưng trong “mẫu số chung” ấy, cái “tử số” của anh là những đứa cháu. Bỏ qua đoạn anh kể ân tình bao bọc, cư mang chúng ra sao. Đến hôm nay thẳng thì lái xe, thẳng làm văn phòng, thẳng kế toán, thẳng quản đốc thi công, còn anh là ông chủ. Điều tôi nhớ gần thuộc lòng là những lời tán tụng một người cháu giỏi giang như cánh tay phải của anh, “hòn vàng” của anh. Nó thương yêu anh nhất, gánh vác rất nhiều việc cho anh... Để rồi tôi lưu tâm:

- Nó bao nhiêu tuổi?

- Vừa tốt nghiệp cấp ba.

- Kém em những bốn tuổi. Trẻ con như thế không học hành mà anh bảo cái gì cũng biết, nhiều thứ còn giỏi hơn anh. Chắc là thánh nhân! – Tôi cố mỉa mai nhưng anh như không để ý, vẫn cao hứng:

- Phải rồi như thần đồng ấy. Nhiều đứa học đại học toàn làm đệ tử cho nó.

Rồi nó buôn chỗ nọ, bán chỗ kia, thu lời hàng trăm triệu, cái gì qua tay là nó biết liền. Bao nhiêu cô gái yêu nó. Còn nó chưa để tâm vv... Tôi không cả tin tới mức để lọt tất cả những lời quảng cáo của anh vào trí não. Những thanh niên tôi biết phần lớn hơn tuổi tôi, bằng cấp này nọ mà nhiều khi còn như gà tồ, hàng tháng phải nhả nhó xin tiền chu cấp của bố mẹ, đến mua cho bạn gái bó hoa đẹp cũng đắn đo. Đẳng này nó mới mở mắt nhìn đời. Nhưng anh không phải là người ba hoa. Với lại anh vẽ mình cho to đẹp chứ đâu rồi hơi tăng bốc một đứa cháu chắt.

Tôi tò mò nên quyết định tới thăm nhà anh. Phần nữa vì háo hức xem trong đám cháu ấy có cậu nào thú vị hơn người chú già cỗi này không.

Ngôi nhà khang trang vừa để ở, vừa là trụ sở nhỏ của công ty. Tôi hồi hộp bước vào với bộ đồ thời trang nhất, gương mặt trang điểm kỹ càng và bộ tóc hoe vàng sành điệu. Tôi luôn làm thế để gây ấn tượng và át vía tất cả những cuộc tiếp xúc đầu tiên, nhất là với nam giới.

Giờ nghỉ, nên công ty của anh vắng người. Chỉ còn một cậu thanh niên đang mê mải bên chiếc máy vi tính. Cậu ta nhìn lướt qua tôi, không để tôi kịp chào, cậu nói với anh:

- Bên thuê vừa đến. Cháu đã giải quyết xong.

Rồi cậu quay lên màn hình ngay. Cậu xấu trai, đôi mắt như thể lấy dao rạch một đường trên gương mặt – tí hí. Nhưng cái thần của nó thật sáng. Đó là đôi mắt chứa đựng nhiều sắc thái. Tôi biết đó là đứa cháu mà anh vẫn tự hào. Anh rót nước mời tôi. Ngáo ngơ một lúc rồi đi. Tôi định chào như thói thường. Nhưng cậu ta không có thiện ý ấy. Tôi bực mình lặng lẽ bước ra.

Anh vẫn không ngớt lời khen ngợi cậu cháu vàng vào mỗi lần gặp gỡ. Tôi không thèm nghe nhưng không hiểu sao những chuyện anh kể về cậu lại luôn bám rễ trong trí não tôi.

Một vài lần sau đó tôi vẫn đến nhà anh chơi theo lời mời. Mấy đứa cháu còn lại hầu hết nhiều tuổi đều niềm nở đối đãi. Họ kể cho tôi nghe những chuyện riêng tư, mua quà cho tôi mỗi dịp đi xa về. Riêng Phước (cháu vàng của anh) luôn dành cho tôi ánh mắt khác hẳn. Nửa như coi thường, nửa như giễu cợt. Nó chẳng bao giờ ngồi ăn cơm cùng khi tôi có mặt chứ nói gì tới chuyện tâm sự này nọ. Càng thế tôi càng năng tới thăm anh hơn, càng tạo điều kiện để thân với anh hơn. Tôi hậm hực. Tại sao lại có kẻ ngông cuồng và bất nhã với mình đến thế? Phải tìm hiểu và cho nó biết tôi là ai.

Chuyện Phước nói thường về các cô gái thời thượng có “trái tim nhiều ngăn” với giọng điệu châm biếm. Rồi nó nhìn như thể thấu suốt tim đen khi tôi nói chuyện điện thoại thân mật với chàng khác. Tôi muốn chọc thủng ánh mắt ấy nhưng không biết làm sao ngoài việc tắt di động mỗi lúc đến đó.

Một lần tôi đi xem phim với bạn trai. Gặp Phước. Nó liếc qua tôi rồi phớt lờ, khinh mạn. Nụ cười nửa vờ thường trực mà tôi vẫn dành cho các chàng chợt tắt ngấm. Tôi khó chịu muốn nhảy xổ ra mắng cho Phước một trận về thói bất lịch sự nhưng lại chỉ làm được cái việc kì quặc là cúi kính với anh bạn đi cùng:

- Anh về đi, em không muốn đi với anh nữa.

Rồi ánh mắt của Phước như dò xét mọi nơi, mọi lúc trong cuộc sống của tôi. Tôi xa lánh tất cả các mối quan hệ nửa yêu đương, nửa bạn bè. Riêng với chú Phước tôi không đủ can đảm. Vì hình dung ra ánh mắt của cậu bình phẩm:

“Cặp kẻ thế mà thay ngay được!”. Để rồi những khi buồn tôi chỉ còn mình anh bên cạnh. Nhưng tôi không thể thân mật hay tự ý đến nhà anh. Phước như một rào chắn vô hình cản bước chân tôi. ánh mắt của nó nói những lời giễu cợt:

- Cuối cùng chị phải theo chú tôi thôi.

- Chị cứ liệu liệu cái thần hồn. Đồng đánh, tình tương mà làm chú ấy khổ thì không xong với thằng này đâu. Anh quan tâm đến tôi, tôi cũng cứ cảm giác Phước đang ngầm nói: “Chị là kẻ đào mỏ”. Tôi lại chặm nọc tự ái và không muốn nhận những thứ mà trước đây tôi rất thích và hay khéo léo đòi hỏi.

Sinh nhật anh, tôi đi khắp các cửa hàng mà không biết chọn gì. Giá như anh sống một mình có phải tốt không. Anh yêu tôi thì có khi tôi càng làm điều dở hơi anh càng yêu. Nhưng anh sống với thằng cháu sành điệu, cái gì cũng biết. Đồ nào tôi chọn cũng thấy bất ổn. Mua đồ đắt tiền thì biết đâu nó bảo mình “dại giai”. Mua đồ lãng mạn nó bảo mình hâm, trẻ con. Mua đồ bình dị nó bảo mình quê kệch... Đau đầu suy tính mãi cuối cùng tôi cũng dừng cảm chọn được một món đồ như ý. Nhưng lại nhọc óc chín chu từng câu chữ chúc mừng, từng tấm thiệp đến cái giấy gói và dây ruy băng. Tôi chắc rằng những thứ dành tặng anh sẽ không là bí mật của riêng chúng tôi nữa và cứ thấy áy náy.

Tôi chấp nhận yêu anh từ lúc nào không hay. Tôi quên hết bạn bè, chỉ còn lại anh và lũ cháu của anh. Nhưng tình cảm giữa tôi và Phước vẫn không được cải thiện. Bên anh tôi mặc sức hành. Tôi không nhèo, hờn dỗi, cúi kính, sai phái. Nhưng có mặt Phước tôi lại cứng người lại và trở thành cô gái chuẩn mực, đoan trang. Hôm anh chuẩn bị đi công tác xa, bận rất nhiều việc. Phước vẫn luôn là người chuẩn bị đồ cho anh như vợ đảm. Nó xách va li, bàn là và lôi vài bộ quần áo của anh trong tủ ra giường. Tôi đang ngồi xem vô tuyến, đành lẳng lặng là quần áo như một phận sự. Tôi không thoải mái lắm vì anh chưa phải là chồng mình. Lẽ ra công việc này anh là người làm cho tôi mới đúng. Chưa cưới thì sao phải có nghĩa vụ ? Từ bé đến giờ tôi đã phải hầu ai như thế đâu. Nhưng ánh mắt Phước như ra lệnh. Không làm nó lại lắm mồm phàn xét thì thật khó chịu. Loay hoay khó nhọc với đồng quần áo rồi cuối cùng cũng được nhét vào va li cho phải đạo. Lúc sau Phước lên. Tôi bất ngờ khi thấy nó lôi quần áo ra, là và gấp lại. Tôi định bảo : Chị là rồi. Nhưng nhìn nếp gấp, những chỗ nhăn nhúm tôi đành im. Tảng lờ là hay nhất. Coi như chưa làm gì cả. Nói ra sẽ lộ mặt chuột, đến cái áo quần là cũng không nên. Con gái vụng quá.

Phước treo quần áo vừa là phẳng phiu, chờ cho nguội rồi gấp ngay ngắn như để bày bán ngoài quầy. Tôi tự ái ngại bỏ về.

Tối nhà tôi lôi tất cả tủ quần áo của mình ra hì hục là cho phẳng và tập gấp như Phước. Mãi nửa đêm mới xong và đắc thắng : “Hừm, lần sau đừng hòng tao để mi mĩa mai theo cách đó nữa”.

Không thấy anh điện thoại, tôi gọi, anh thường tắt máy vì bận công việc. Cần gấp anh tôi chỉ biết điện hỏi Phước. Có hôm nó còn cười cợt :

- Chị nhớ quá rồi hả?

Có hôm nó tắt ngay khi thấy số máy của tôi. Tôi nóng mặt và suy diễn là nhân cách ngắn. Từ bé đến giờ chưa ai dám đối xử với tôi như thế. Ai cũng nâng niu, trân trọng. Nó là đàn ông, lại là bậc dưới. Nếu tôi lấy anh thì sẽ là thím nó thế mà nó coi tôi như loại mất giá bỏ đi... Tôi đâu làm gì xấu để mâu thuẫn ? Chỉ đến và đem tình yêu như nhất mà lẽ ra chú nó phải nhọc công chinh phục hơn nữa chưa chắc đã đạt được. Cho nên khi anh ôm tôi thăm thì:

- Anh yêu em nhất trên đời. Em là người gần gũi và quan trọng nhất của anh.

Tôi thường hát anh ra, gât:

- Giả dối.

Nhưng tôi chỉ nói được đến đây. Chả lẽ đi ghen với cháu anh.

Tôi không hề muốn đến nhà anh. Giả như nơi đó có bố mẹ anh. Dẫu họ khó tính thế nào. Tôi phải giữ kẽ, hầu hạ, chiều lòng bố mẹ chồng tương lai ra sao thì còn có lý. Đằng này đi cung phụng và làm đẹp lòng một đứa nhãi ranh, kém tuổi mình, kém học vấn, kém cấp bậc. Nhưng vẫn đến vì ở đó có anh.

Chọn lúc anh đắm say nhất, tôi tí tê hỏi :

- Hình như Phước có ấn tượng xấu với em. Sao lại thế nhỉ?

- Đâu có.

- Nhìn thái độ và đọc trong ánh mắt nó em biết.

Anh thật thà :

- Chấp làm gì, bây giờ nó khác rồi. Quý em nhất mà.

- Nhưng sao trước đây lại không quý? Em làm gì sai ?

- Nó nông cạn, nhìn vẻ ngoài và cho rằng em ăn chơi, không hợp với anh. Lại tưởng em chỉ lêu lổng. Nó coi thường những đứa mác đại học này nọ mà thực chất chả biết gì.

Tôi nghe đến đó lại sôi máu:

- Đồ ấu trĩ.

Tôi âm thầm làm việc thâm đêm quyết cho nó biết mặt. Nó đã là cái gì mà tinh tướng. Tôi bực bội muốn bỏ anh nhưng dứt khoát nó sẽ đánh giá tôi là kẻ hư hỏng, coi tình yêu như trò chơi. Không được. Tôi đã yêu chú nó thì phải yêu đến cùng. Để xem nó còn dám có thái độ gì với tôi nữa. Cho tới lúc tôi tốt nghiệp bằng đồ và ai cũng nói về tôi như một hiện tượng.

Thời gian sau, anh muốn cưới. Các cháu anh nóng lòng muốn chú lấy vợ. Phước luôn hào hứng hỏi:

- Bao giờ chị và chú định tổ chức?

Rồi nó chuyển sang gọi tôi bằng thím. Nó không còn dành cho tôi tia nhìn có gai ngày nọ. Nhưng tôi vẫn gườm. Tôi và anh cưới nhau như một sự tất yếu. Tôi không trốn tránh được. Một người chung thủy thì yêu phải lấy. Chả lý do gì là chính đáng để bỏ được.

Phước đã làm đủ tiền để tự nuôi mình đi du học. Sự ma lanh mà nó có được số tiền lớn chả có gì đáng nể.

Nhưng những tâm sự sẽ học thành tài từ nước ngoài, học bù cho những tháng ngày lẩn lộn làm ăn, học để trở về làm một người trưởng thành hẳn hoi của nó khiến tôi cảm kích.

Nó bay đi với ước mơ đẹp. Tôi ở nhà thấy thiếu hụt một điều vô hình. Vắn ngổ ngang thấy mình đã là “kẻ đeo gông”. Tôi muốn bỏ anh ấy và quay trở lại sự tự do đầy uy lực ngày nào. Tôi vốn là kẻ không thừa nhận tình yêu có thật trên đời. Nhưng chỉ đã luồn kim. Sao có thể đi ngược thời gian nữa. Sau tiếc nuôi vu vơ tôi nhận ra chồng mình cũng là một người tốt. Một thằng cứng cổ như Phước phải nể trọng thì hà cớ gì tôi lại không dành trọn tình yêu cho anh.